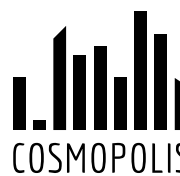

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Vianoce v Londýne

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

Vianoce v Londýne

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 459. publikáciu.

Titul *Christmas at the Ritz*, vydaný vydavateľstvom *One More Chapter*, ktoré je divíziou HarperCollinsPublishers Ltd, v roku 2026, preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Dominika Jelínková
Ilustrácie na obálke Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 368
Tlač Finidr s. r. o.

Originally published in the English language by *One More Chapter* a division of *HarperCollinsPublishers Ltd* under the title *Christmas at the Ritz*.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Copyright © Julie Caplin 2026
Cover Ilustration © Adrián Macho 2026

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Jarmila Debrecká, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukovaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na trénovanie AI sú ***bez súhlasu nositeľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8305-429-5 (ePub)
ISBN 978-80-8305-428-8 (pdf)
ISBN 978-80-8305-427-1 (print)

Pre moju dcéru Ellie a jej kamarátky Sophie a Katie
– nebojácne, energické a úžasné ženy, ktoré si zaslúžia nájsť niekoho,
kto im objedná hoci aj klauna.

1. KAPITOLA

„Isabelle!“ vykríkla šéfka jej meno tak, že sa až zľakla. Evidentne prepukla nejaká kríza, a to bolo ešte len pol desiatej ráno.

Belle, ako ju volali častejšie, schmatla tablet a ponáhľala sa do rohovej kancelárie Elspeth Drummondovej s výhľadom veliteľky vesmíru na celý Londýn.

„Musím ísť do New Yorku,“ zavrčala Elspeth bez toho, aby zdvihla zrak, zatiaľ čo skúmala obsah vo svojom mobile. „Zarezervuj mi letenky. Na dnes večer.“

Belle prikývla a v hlave si už zaškrtávala políčko „zavolať cestovnému oddeleniu“.

„Prelož termín maliarom. Uisti sa, že prídu, kým budem preč.“

Belle sa mykla, pretože si uvedomila, že termín menila už dvakrát.

„Netuším, kedy sa vrátim, ale je nepravdepodobné, že by to bolo skôr ako cez Vianoce. Charles Donovan dostal infarkt. Potrebujú, aby som nejaký čas viedla pobočku v New Yorku.“

„V poriadku,“ odvetila Belle, zatiaľ čo si robila poznámky do tabletu. Už teraz sa tešila na výzvu, ako vyrieši všetko za Elspeth.

Práca výkonnej asistentky v jednej z popredných londýnskych manažérskych konzultačných spoločností bola rovnako naplňujúca a uspokojujúca, ako dúfala, keď túto prácu pred piatimi rokmi získala.

„Nech ma John zastúpi na vianočnom obede. A všetkým na oddelení môžeš rozdať každoročné čokolády. Okrem toho mi nezabudni vyzdvihnúť šaty Balenciaga z čistiarne. Beriem si ich so sebou. Lístok je niekde v mojej kabelke." Elspeth hodila kabelku na stôl. „A nech mi asi o pätnásť minút zavolá môj osobný nákupca zo Selfridges. Zavolaj tiež do kvetinárstva a povedz im, že až do odvolania nebudem potrebovať žiadne kvety. A zisti, či by si mohla zrušiť donášku darčekového koša z Fortnumu, keďže budem na Vianoce preč."

„Dobre," odvetila Belle. Nemalo absolútne žiadny zmysel pripomínať svojej šéfke, čo všetko musela podniknúť, aby tú prekliatu vec vôbec boli ochotní doručiť. Našťastie mala Elspeth kontakt v predstavenstve Fortnumu a Belle ho bez hanby využila. Zistila, že mať známosti na vysokých miestach určite pomáha.

Elspeth pokračovala v strieľaní rozkazov, a práve keď si Belle myslela, že jej mozog praskne od všetkých informácií, ktoré na ňu vychrlila, zazvonil Elspeth mobil.

„Do šľaka, už je tu môj taxík. Vrátim sa neskoro popoludní. Ak by mi ešte niečo napadlo, napíšem ti."

Belle prikývla. Bolo jej jasné, že to nebola len nejaká nepodstatná poznámka. Jej mobil bude najbližších pár hodín pípať prichádzajúcimi správami.

S tým okolo nej Elspeth prefrčala, klopkajúc vysokými podpätkami, s vejúcim kašmírovým šálom a elegantným vlneným kabátom prehodeným cez plecia. Vyzerala úplne ako nejaká ženská biznisová verzia Batmana, ktorá mieri priamo do boja.

Belle sa vrátila k svojmu stolu, pokrčila plecia a zhlboka sa nadýchla. Práca pre Elspeth nikdy nebola nudná.

Keď jej šéfka odišla a opäť zavládla pokojná atmosféra, Belle vytiahla svoje tajné zásoby kapsúl Nespresso a pripravila si v kávovare v Elspethinej kancelárii kávu.

Po troch dávkach kofeínu sa Belle zvalila na kancelársku stoličku. Fíha! Už mala takmer všetko vybavené. Letenky sú rezervované. Odlet z Heathrow je o ôsmej večer. Veci z čistiarne sú na ceste v taxíku. Kvety zrušené. Doručenie z Fortnumu sa nedalo zrušiť, ale skúsi ho neskôr aspoň presmerovať. Niekto v kancelárii sa poteší. A nakoniec, preobjednala maliarov, takže môžu začať už o dva dni. Firemné vianočné darčeky pre rôznych klientov boli tiež zabezpečené – čo mala Belle, aby sme boli úprimní, vyriešené už dávnejšie, pretože z predchádzajúcich skúseností vedela, že Elspeth si na ne zaručene spomenie až na poslednú chvíľu. Tieto „citlivé veci", ako ich rada nazývala, boli vždy na Elspethinom zozname priorít nízko. Hoci sa to Belle vyplatilo, keďže si zvyčajne mohla sama kúpiť darčekovú kartu a Elspeth už len z čistého pocitu viny zdvojnásobila sumu, ktorú na ňu uložila.

Vzhľadom na to, akí dokážu byť šéfovia, Elspeth nebola práve najhoršia. Bola náročná, ale spravodlivá a skvelá mentorka. Jej štekanie bolo oveľa horšie ako potenciálne uhryznutie… hoci niekedy aj hrýzla. Belle sa rýchlo naučila, že chyby takmer netoleruje, ale snaha skrývať ich je oveľa horšia. Elspeth si cenila čestnosť a integritu – hovorila, že za to môže jej škótska krv. A preto si Belle vlastne užívala, že pre ňu môže pracovať. Prejavila uznanie tomu, komu patrilo, a oceňovala tvrdú prácu. Hoci pracovať pre ňu bolo naozaj dosť náročné.

Keď Elspeth napochodovala späť do kancelárie ovešaná tuctom tašiek zo Selfridges, všetko, o čo žiadala, bolo hotové. „Vďaka, Belle. Kým tu nebudem, aspoň si užiješ trochu pokoja."

Belle so zdvorilým úsmevom prikývla, zatiaľ čo si Elspeth sadla za stôl a začala študovať obrazovku notebooku. Keďže mala pocit, že ju už nepotrebuje, vrátila sa k svojmu stolu. *Nebude tu väčší pokoj, ale aspoň ma nebude nikto vyrušovať*, pomyslela si, keď otvorila spis, na ktorom potrebovala pracovať.

Vonku sa deň pomaly vytrácal a pred štvrtou poobede už mesto zahalil súmrak, pričom ulice a budovy osvetľovali tisíce svetielok. Bol najvyšší čas, aby Elspeth vyrazila do svojho bytu na druhej strane rieky a zbalila sa, ak chcela prísť včas na letisko Heathrow. Doprava zvykla byť o tomto čase katastrofálna.

Belle podišla k dverám Elspethinej kancelárie, aby jej pripomenula čas, no začula ju telefonovať cez hlasitý odposluch.

„Nemohla by si požiadať niekoho zo svojich poskokov, aby mi rezervoval hotel?“ ozval sa arogantný hlas so silným škótskym prízvukom.

Belle, ktorá sa práve chystala vojsť, sa zastavila. „Samozrejme, že môžem, zlatko. Poviem jej, aby ti rezervovala apartmán v hoteli Ritz. To je to najmenej, čo môžem urobiť, aby som ti vynahradila fakt, že ťa tu musím nechať samého.“

Belle sa naježila a odstúpila od dverí, pretože už nechcela počuť nič viac. Počkala, kým Elspeth dohovorí s tým krpatým darebákom, s ktorým práve telefonovala, nech už to bol ktokoľvek.

O dve minúty neskôr ju Elspeth zavolala dnu.

„Belle, ešte predsa len niečo mám na poslednú chvíľu. Úplne som zabudla, že môj synovec bude tieto Vianoce v meste.“ Vyhrnula si rukáv s manžetou a pozrela sa na svoje drahé hodinky. „Mohla by si mu rezervovať ubytovanie v hoteli Ritz? Príde už pozajtra. Použi moju kreditnú kartu. Vyber luxusnú izbu. Apartmán. Čokoľvek, čo majú. No nie štandard. Príde zo Škótska, takže by si mu mohla rezervovať aj cestovný lístok z ostrova Harris až po King’s Cross.“

„Dobre," odvetila Belle s nehybnou tvárou, keď si spomenula na arogantný hlas v telefóne.

„Cítim sa hrozne, že tu nebudem a on ani len nemôže bývať v mojom byte, lebo u mňa budú maliari. Pôvodne mal u mňa zostať tri týždne. Mohla by si sa s ním stretnúť v hoteli, keď príde, a robiť mu spoločnosť?"

Belle na ňu vyvalila oči.

„Tak som to nemyslela," povedala Elspeth podráždene. „Len nechcem, aby zostal sám. Už niekoľko rokov sme sa nevideli – všetok čas trávi pánu bohu za chrbtom a toto bude prvýkrát, čo tu bude po dlhom čase na Vianoce, no teraz tu zostane sám. Vždy s nami zvykol tráviť Vianoce a chodievali k nám aj jeho rodičia. Cítim sa príšerne, že toho úbohého chlapca nechávam samého. Sľúbila som mu vianočnú ponožku, kompletný sviatočný obed s moriakom a vianočné sušienky. Len sa uisti, že je v poriadku, a postaraj sa oňho."

Ako tak Belle hľadela na svoju šéfku, všimla si v jej očiach nežnú starostlivosť. Zrazu si nebola vôbec istá, či niečo také u nej už predtým videla.

„Jeho matka ma zabije, ak jej nesľúbim, že oňho bude dobre postarané. S mojou sestrou Jeanie by si si to nechcela pokaziť. Myslíš si, že ja som desivá," oči jej zaiskrili, „no popri nej vyzerá aj velociraptor prítulne."

„Nie si desivá," povedala Belle pokojne. „Si poriadne vyberavá, otravná a veľmi panovačná."

Elspeth sa na ňu uškrnula. „A práve pre toto si u mňa vydržala oveľa dlhšie než všetci ostatní. Belle, drahá, neviem, čo by som si bez teba počala. Dostala si tento rok zvýšenie platu?"

„Áno, ale ďalšiemu zvyšovaniu by som sa určite nebránila."

Elspeth sa zamračila. „Asi ťa budem musieť znova povýšiť. Ako by sa ti pozdával malý úplatok? Ak sa ty postaráš o Finlaya, ja sa

postarám o to, aby si tentoraz dostala tú stáž v New Yorku, po ktorej tak veľmi túžiš."

„Naozaj?" spýtala sa Belle a zrazu sa celá rozžiarila. Už dvakrát sa o tú stáž uchádzala, no zakaždým ju dostal niekto z tímu druhého riaditeľa.

„Áno. Tentoraz budem trvať na tom, aby si tú stáž dostala ty." Odfrkla si. „Aj keď si budem musieť nájsť nového prekliateho člena tímu, ktorý sa neroztrasie v tých svojich malých topánočkách zakaždým, keď stratím nervy."

„Lichôtky a úplatkárstvo ťa nikam nedostanú." Belle už veľmi dobre poznala všetky staré kľučky svojej šéfky. Lenže tentoraz by naozaj, ale naozaj chcela ísť na šesť mesiacov pracovať do newyorskej kancelárie.

„No tak, Belle. Vieš, že chceš ísť do New Yorku. Je to skvelá ponuka a ja som tá, kto na tom prerobí. Nežiadam ťa predsa o to, aby si s ním spala, ani o nič podobné."

„Randím teraz s niekým," odvetila Belle.

„Odkedy? A ako to, že o tom nič neviem?"

„Od minulého piatka, a preto, že si moja šéfka."

„Hm. A aký je?"

„Zatiaľ sme mali len jedno rande." Belle bezstarostne mykla plecami, pretože vedela, že druhé rande bude rovnako nudné ako to prvé, a stále uvažovala o tom, že ho zruší.

„Takže to medzi vami neiskrí."

„Život nie je len o iskrách," odvetila Belle vážne. „Iskry spôsobujú problémy a všetko kazia." Na vlastné oči videla následky.

„Takže," povedala Elspeth a bleskovo zmenila tému, „kam sme sa posunuli s Maxwellovým návrhom? Dokončila si prognózy rastu?"

„Áno," odvetila Belle. „Sú pripravené, aby si si ich ešte raz mohla prejsť."

„Povedala som ti, že si najlepšia asistentka, akú som kedy mala?“

„To hovoríš len preto, že chceš, aby som sa starala o tvojho synovca.“

Elspeth sa uškrnula. „Prečítam si návrh počas letu, a ak sa vyskytne nejaký problém, čo si ani na milisekundu neviem predstaviť, napíšem ti e-mail z lietadla. Pošli to hneď zajtra a chválim ťa… dobrá práca. Sme týždeň pred plánom. Ďakujem. Dobre, radšej pôjdem. Cestou na letisko napíšem Finlayovi, aby ťa kontaktoval. A nech by sa dialo čokoľvek, preboha, nespi s ním.“

„Ehm… nemyslím si, že by niečo také hrozilo,“ odvetila Belle pobúrene.

„On nie je ten typ, čo sa usadí. Trávi všetok čas v divočine. Vôbec by sa k tebe nehodil.“

„Ďakujem za upozornenie,“ povedala Belle trochu trpko, pretože *fuj*, prečo by mala chcieť spať so synovcom svojej šéfky, navyše o celé roky mladším od nej? A okrem toho, v telefóne znel ako poriadny idiot.

„Je ešte niečo, na čo som zabudla?“

O dvadsať minút neskôr Belle s láskavým, ale podráždeným úsmevom vyprevadila svoju šéfku z kancelárie. Elspeth mala presne tie vlastnosti, z ktorých ju obviňovala: bola prieberčivá, otravná a panovačná, ale zároveň vzbudzovala obrovskú lojalitu, pretože bola absolútnou inšpiráciou. Belle dúfala, že sa toho jej nešťastného synovca rýchlo zbaví – žiadne dieťa by s ňou aj tak nechcelo tráviť čas. Preboha, veď mala tridsať rokov. Bola si však istá, že zvládne to minimum času, ktorý s ním musí stráviť, aby splnila svoju časť dohody. Veď ju čakal… New York!

2. KAPITOLA

Finn si prehodil cez plecia popruhy batohu a kráčajúc dolu nástupišťom zažmurkal, aby si zvykol na lesk a ruch Londýna. Stanica King's Cross bola celá sviatočne vyzdobená, čo mu vyčarilo na ústach rozpačitý úsmev. Bol to poriadny kontrast v porovnaní s jeho osamelým životom na ostrove Harris, kde strávil posledné dva mesiace písaním svojho výskumu a dokončovaním prvého návrhu najnovšieho rukopisu, pričom len tak-tak stihol termín. Vďakabohu za tetu Elspeth, ktorá mu doslova zachránila život, keď mu zabezpečila túto cestu, aby mohol nerušene pokračovať vo svojej práci. Je to škoda, že nebude v Londýne. Bola jeho obľúbenou príbuznou, ale sotva sa mohol sťažovať, keďže posledných pätoro Vianoc nebol v krajine.

Zamieril dole k metru – rozhodol sa, že nepôjde taxíkom, pretože londýnska premávka bola nesmierne únavná. Metro bolo ako vždy preplnené a mal problém vtesnať sa aj s batohom do nahusteného priestoru. Našťastie, keď dorazili do Eustonu, ľudí ubudlo. Sadol si a v duchu si prešiel zoznam úloh, ktoré mal počas pobytu v Londýne vybaviť. Už o niekoľko týždňov by sa mala konať jeho

prednáška o ceste na Galapágy v Kráľovskej geografickej spoločnosti, pričom jej súčasťou mal byť aj krst jeho najnovšej knihy. Hneď potom mal vyraziť na ďalšiu expedíciu.

Usmial sa na ženu oproti, ktorá naňho posledných pár minút hádzala kradmé pohľady, prelistoval si kontakty v telefóne a poslal Adamovi, svojmu manažérovi logistiky, rýchlu správu, aby zistil, či je tento týždeň k dispozícii.

Keď vyšiel z metra, zažmúril do slabého zimného slnka v Green Parku a uľavilo sa mu, keď priamo pred sebou zbadal známe žiarovky nápisu Hotel Ritz. Cestoval nepretržite už viac ako dvadsaťštyri hodín a zabíjal by za kvalitnú kávu.

Exteriér hotela bol zahalený do zelene a rozprávkových svetielok, ktoré signalizovali, že Vianoce už naozaj prišli do mesta. Prešiel cez slávnu kolonádu, obdivujúc ťažké girlandy z brečtanu, borovíc a eukalyptu, a potom vyšiel po schodoch, ktoré z oboch strán chránili dva majestátne pôsobiace vianočné stromčeky, do honosnej hotelovej haly. Nohy sa mu zaborili do zamatového vlasu sýto sfarbeného koberca, ale keď sa priblížil k zaoblenému drevenému recepčnému pultu, jeho cestovaním unavené telo zaprotestovalo pri pomyslení na to, že aby sa ubytoval, bude musieť vystáť poriadne dlhý rad. Keby to nebol hotel Ritz, myslel by si, že sem práve dorazil turistický autobus. Netrpezlivo si vzdychol, ale potom sa uspokojil so skúmaním opulentného interiéru a obrovského vianočného stromčeka umiestneného priamo pod rotundou, ktorá bola posiata malými zlatými svetielkami. Sám pre seba sa usmial nad tým obrovským kontrastom. Pred štyridsiatimi ôsmimi hodinami sa ešte nachádzal v malej usadlosti, vyhrievanej kachľami na drevo, s výhľadom na pochmúrne sivé more. Teraz ho oslňovala pozlátená a štukatérska výzdoba okolo klenutých dverí, svetlá v štýle art deco, nábytok čalúnený červeným

zamatom aj samotná veľkosť a veľkoleposť vstupnej haly. *Uži si to tu naplno*, povedal si. O mesiac aj niečo bude znova po kolená v blate a pokrytý štípancami od hmyzu, so životom zbaleným v batohu putovať džungľou. Zložil si batoh a zamieril k jednému z hlbokých, vysokých kresiel – napokon, kým sa rad pred ním preriedi, môže si dopriať trochu luxusu a pohodlia. Z vrecka svojho ošúchaného voskovaného kabáta vytiahol rovnako ošúchanú brožovanú knihu, usadil sa a začal čítať. Síce knihu *Moja rodina a iné zvieratá* čítal už minimálne šesťkrát, vždy ho bavila. Bol to pre neho začiatok všetkého a prvýkrát si pri nej uvedomil, že záľuba sa môže stať spôsobom života.

Keďže sa okolo neho dialo toľko vecí, nebolo ľahké sústrediť sa na text. Uvedomil si, že ho okolie príliš rozptyľuje. Malé dievčatko, asi osemročné, v červenom kabáte s čiernym zamatom na golieri a manžetách, krúžilo okolo obrovského vianočného stromčeka a hľadelo hore na zlaté mašle. Z času na čas sa natiahlo, aby sa dotklo niektorej z veľkých červených, lesklých gulí, akoby nemohlo uveriť tomu, aké sú obrovské. Stratil prehľad o tom, koľkokrát obišlo ten ohromný stromček, akoby ani ďalší okruh nestačil na to, aby vnímalo jeho nádheru a číru úchvatnosť.

Sledoval, ako sa usmieva, a všimol si, že na jeho nevinnej tvári sa priam odráža kúzlo Vianoc. Zrazu jeho pozornosť upútala vysoká, elegantne vyzerajúca blondínka s úžasnými nohami v čiernych čipkovaných pančuchách a úzkej čiernej sukni, ktorá vkročila do vstupnej haly. Napriek zamračenému výrazu, ktorý sa jej usadil na tvári, ho zaujala svojou bezchybnou pleťou a medovo svetlými vlasmi. Nebola tradične krásna, jej črty boli trochu ostré – mala špicatú bradu, hranatý nos a vysoké lícne kosti –, ale sršala z nej nahromadená energia, akoby dokázala robiť päťdesiat vecí naraz a nezapotiť sa pritom. Usmial sa sám pre seba. Stavil by

sa o posledný cent, že toto je asistentka jeho tety Elspeth, Belle Woodsová. Každý, kto pracoval pre jeho nezdolnú tetu, musel byť silou, s ktorou sa dalo počítať.

Chcel jej na pozdrav zamávať, no presne vtedy jej zazvonil telefón a ona ho vytiahla z elegantnej koženej kabelky. *Aspinal*, všimol si. Určite je to chránenkyňa jeho tety. Značku spoznal, pretože ho pred pár rokmi oslovili s ponukou na prácu modela. Peniaze sa mu naozaj hodili a pomohli mu financovať prvú expedíciu do Kostariky.

Jej chladný ťahavý tón v kombinácii s prekvapivo tichým hlasom prerezal všeobecný hluk hotela.

„Ahoj, Maddie. Nie! Som v Hoteli Ritz." Mykol sa, pretože z jej slov vyžarovalo netrpezlivé rozhorčenie. Väčšina ľudí by bola nadšená, že tu môže byť. Bol to tu predsa vrchol elegantného luxusu. Čo to s ňou bolo?

Zo svojho miesta vo veľkom pohodlnom kresle počul z druhého konca telefónu vzrušené výkriky.

„Nebuď príliš nadšená," vravela. „Prišla som sa stretnúť so šéfkiným synovcom." Videl, ako prevrátila oči. Očarujúce. „Áno, presne. A naozaj by som sa bez toho zaobišla." Odmlčala sa a rovnako ako všetci ostatní aj ona natiahla krk, aby sa pozrela na stromček. „Hoci, mala by si vidieť vianočný stromček. Je neskutočný."

Ach, určite je to asistentka jeho tety, Belle.

„Áno, synovec. No, ak si myslíš, že to bude ľahká jazda, môžeš sa so mnou vymeniť. Mám na práci oveľa dôležitejšie veci než strážiť nejakého rozmaznaného bezočivca." Z nejakého dôvodu ho jej ostrá artikulácia spolu s odmietavými slovami rozčuľovala.

On bol predsa ten posledný človek, ktorý by potreboval opatrovateľku. A prosím? Rozmaznaný bezočivec? To ho naozaj nazýva rozmaznaným?

Druhý ženský hlas v telefóne prekypoval nadšením, ktoré rýchlo prerušila Elspethina asistentka, keď s pohŕdavým odmietnutím zatiahla: „Nie, nebude to žiaden sexy chlapík."

Au. Zdalo sa, že si je tým až priveľmi istá. Finn sledoval, ako krúti hlavou.

„Práve dorazil z nejakého škótskeho ostrova, pravdepodobne doteraz trčal po kolená v kravských lajnách a z tohto veľkého skazeného mesta bude celý vyvalený a ohúrený…" stíchla, aby si pozorne vypočula svoju kamarátku.

„Nie som si ani istá, koľko má vlastne rokov. Myslím si, že bude mladý. A mala si ho počuť v telefóne." Žena napodobnila príšerný škótsky prízvuk a Finn sa opäť strhol. V ten deň, keď telefonoval so svojou tetou, zámerne zosilnil svoj zvyčajne mierny edinburský prízvuk, parodujúc škótske nárečie miestnych darebákov, aby zdôraznil, že si robí žarty. „‚Nemohla by si požiadať niekoho zo svojich poskokov, aby mi rezervoval hotel? A lístky na trajekt a vlak,' pretože som samoľúby, neschopný hlupák, ktorý sa o to nedokáže postarať sám. Úprimne, Maddie, čo to asi tak bude za muža, ktorý presvedčí tetu, aby mu rezervovala hotel, a prinúti ju, aby zaň zaplatila, a pritom si nedokáže zariadiť ani vlastnú cestu? Je to len prerastené decko, ktoré potrebuje dospieť a uvedomiť si, že my ostatní máme skutočné životy a reálnu prácu. To je všetko."

Páni, to je ale riadna požieračka mužov, hotová dračica. Nebol zvyknutý na to, že ho niekto bez najmenšieho zaváhania odsúdil, a to ho rozčuľovalo, najmä jej domnienka, že Elspeth platí jeho hotelový účet. Omyl. Ako ľahko táto slečinka súdi druhých, hoci počula len útržok z ich rozhovoru. V skutočnosti si svoju tetu doberal, aká je mocná a že má vlastných poskokov, no bol jej aj nesmierne vďačný, že ho odbremenila a vďaka tomu získal viac času,

aby mohol pokračovať vo svojej práci a stihnúť tak termín. Bez toho, aby o ňom Belle niečo vedela, si utvorila obrovské predsudky.

Zdvihol knihu pred nos a povedal si, že by sa na tom mal skôr baviť než hnevať. Nikto, kto ho poznal, by ho rozhodne takto neopísal.

„Úprimne, posledná vec, ktorú chcem, je hrať sa na opatrovateľku Elspethinho malého synovca, ktorý býva uprostred ničoho, pravdepodobne sa prezlieka raz za týždeň a myslí si, že si zaslúži, aby mu všetci slúžili."

Finn sa vystrel, teraz sa už správala vyslovene hrubo. Pokiaľ vedel, nikto ho doteraz neobskakoval – teda zatiaľ nie. V tej chvíli sa mu na tvári objavil šibalský úškrn.

Belle sa prechádzala sem a tam, nohami podupkávajúc v rytme staccato po mramorovej podlahe lemujúcej koberec. „Mám mu ukázať Londýn," sťažovala sa Belle. „Lenže, aby bolo jasné, malého lorda McFauntleroya sa zbavím tak rýchlo, ako to len bude možné."

Finn zdvihol obočie.

„Určite sa bude chcieť hrať na turistu a ísť napríklad navštíviť Harrods a prejsť sa po Oxford Street, aby videl vianočnú výzdobu, a to som ja absolvovala už miliónkrát." Nastala pauza, pretože človek na druhom konci linky jej zjavne dával návrhy. „Preboha, nie – nezoberiem ho na žiadnu pantomímu." Ďalšia pauza. „Ani sa neopováž. V žiadnom prípade! Rokfort pod snehom. Bože, ušetri ma, neviem si predstaviť nič horšie."

Na tvári sa jej zjavil výraz hrôzy a znechutenia, až sa Finnovi skrivili ústa. Bola to jedna namyslená mrcha.

„Bude to taká otrava," pokračovala Belle s ďalším unaveným odfrknutím. „A naozaj by som sa bez toho zaobišla. Nádejala som sa, že kým bude Elspeth preč, podarí sa mi stihnúť porobiť nejaké pracovné veci, ale nieee. Elspeth trvala na tom, aby som mu bola

k dispozícii…“ Vybrala sa chodbou smerom k dámskym toaletám a jej slová postupne zanikli.

Finn, otrávený Bellinými domnienkami, tam chvíľu len tak sedel. Zaslúžila by si dostať lekciu, aby sa naučila, že nemá niekoho súdiť skôr, ako zistí celú pravdu.

Pohltený vlastnými myšlienkami sa zamračil a potom vstal. Dav okolo recepčného pultu zredol a vyzeralo to, že sa bude môcť ubytovať.

Keď bol v polovici prihlasovacieho procesu, zrazu sa z chodby vynorila Belle a kráčala priamo k nemu s drzosťou medového jazveca – tvora, o ktorom sa naučil, že sa s ním nikdy nemá zahrávať. Vznietila sa v ňom malá iskierka šibalstva. Veď predsa to, že by ste sa s ním nemali zahrávať, neznamená, že nemôžete. Na perách sa mu objavil úsmev. Existoval spôsob, ako jej zraziť hrebienok bez toho, aby bol neláskavý alebo krutý, a zároveň sa pri tom trochu zabavil.

Chladná blondínka pohľadom prebehla recepciu, no jeho si vôbec nevšímala. To ho pobavilo. Dobre, nebol samoľúby, ale… zvyčajne sa mu dostávalo viac než dosť ženskej pozornosti. S výškou stodeväťdesiattri centimetrov často pútal pozornosť a kamaráti si z neho viackrát uťahovali, keď sa sťažovali, že je „príťažlivý bastard“.

Na tvári sa mu objavil drzý úsmev. „Ty si Belly?“ spýtal sa a zámerne nesprávne vyslovil jej meno. Toto bude zábava.

Otočila sa na podpätku a zamračila sa. „Prosím? Belle,“ opravila ho automaticky a potom zdvihla hlavu, aby sa prispôsobila jeho výške. „Ty musíš byť…“ Jej hlas utíchol a jasnomodré oči sa jej rozšírili. Počul jej jemný nádych a vo vlastnej hrudi pocítil tomu zodpovedajúce šklbnutie. „Ehm… Finlay.“

A náhle to chcel byť práve on, kto uvoľní všetku tú potlačenú energiu, o ktorej s istotou vedel, že sa v nej skrýva.

„Volaj ma Finn," povedal jemne, ohromený nečakaným účinkom, aký na neho mala. Sexuálna chémia medzi nimi bola poriadne silná. A potom, keďže všetko na nej bolo nádherné, usmial sa, čím dal jasne najavo, že sa mu páči, čo vidí. Prečo by aj nie?

„T… teší ma, Finn," vykoktala a bolo potešujúce vidieť nerozhodnosť v jej očiach, keď sa im stretli pohľady. Hľadeli na seba minimálne dobrých päť sekúnd, čo sa možno nezdalo veľmi dlho, ale v tej chvíli to bolo viac než dosť dlho na to, aby obaja cítili iskrenie, ktoré medzi nimi prebehlo. Potom, akoby slnko zastreli mraky, sa jej tvár zmenila na nehybnú masku a s bojovným odhodlaním Valkýry, ktorá sa chystá ísť do boja, zdvihla bradu.

Au. Ten mrazivý chlad. A áno, možno to bol kopanec do jeho hrdosti, ale to studené odmietnutie sa mu dostalo priam pod kožu.

Pokračoval svojím prirodzeným škótskym prízvukom. „Jasnéé. Finn, to som ja. Z krásneho Škótska až do tohto veľkého hriešneho mesta," povedal napodobňujúc hlavného hrdinu zo seriálu *Cudzinka*, pričom k nej naťahoval ruku. Keď mu podala tú svoju, chytil jej ju a poriadne ňou potriasol. Cítil sa trochu previnilo, pretože jej ruka v tej jeho bola mäkká a krehká, až ju takmer zrazil k zemi. Bol prekvapený rýchlym a úplne nečakaným inštinktom objať ju, nadvihnúť a ospravedlniť sa. Tieto pocity však veľmi rýchlo zadusil napätý úsmev, ktorý mu venovala, akoby bol psie hovienko na jej topánke, keď ho svojou ruku ledva chytila za prsty a jemne nimi potriasla. „Vitaj v Londýne." Jej ružové pery sa roztiahli do strojeného úsmevu.

„Som taaak rád, že som tu," odvetil so sileným prízvukom a okamžite si uvedomil, že ak si má toto tvrdé nárečie udržať, bude to pre neho poriadna výzva. Formálne prikývla.

„Je mi ľúto, že tvoja teta musela odcestovať, ale ak by si čokoľvek potreboval, daj mi, prosím, vedieť." Z hlasu jej sršala zdvorilá neúprimnosť.